

КОПІЯ

Верховний
Суд

РІШЕННЯ

Іменем України

25 квітня 2019 року
м.Київ
справа №9901/66/19
адміністративне провадження №П/9901/66/19

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду:
головуючої судді: Желтобрюх І.Л.,

суддів: Бевзенка В.М., Данилевич Н.А., Стрелець Т.Г., Шарапи В.М.

за участю:

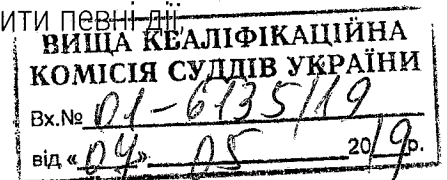
секретаря судового засідання Вітковської К.М.,

позивача Тішка Д.А.,

представника відповідача Таркаєвої О.С.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративний позов Тішка Дмитра Анатолійовича до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії

УСТАНОВИВ:

06 лютого 2019 року Тішко Дмитро Анатолійович звернувся до суду з позовом до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (далі – ВККС України, Комісія), у якому

просив

визнати протиправним та скасувати рішення за результатами спеціального № спільного засідання ВККС України та Громадської ради міжнародних експертів (далі

*301*10499591*1*2*

ГРМЕ, Рада) від 18 січня 2019 року про визнання кандидата на посаду судді Вищого антикорупційного суду (далі - ВАС) Тішка Д.А. таким, що припинив участь в оголошеному рішенням ВККС України від 02 серпня 2018 року №186/зп-18 конкурсі на посаду судді ВАС;

- зобов'язати ВККС України допустити його до наступного етапу кваліфікаційного оцінювання – дослідження досьє та проведення співбесіди в межах оголошеного рішенням ВККС України від 02 серпня 2018 №186/зп-18 року конкурсу на посаду судді ВАС.

В обґрунтування позову позивач зазначає про допущення численних процедурних порушень, протиправні дії та бездіяльність ГРМЕ під час направлення запитів, аналізу змісту відомостей, проведення перевірки, формування інформаційної записки, ініціювання питання про скликання спеціального спільного засідання, тощо. Однак, зважаючи на те, ГРМЕ не є самостійним органом (суб'єктом владних повноважень) вважає належним відповідачем у даній справі саме ВККС України як орган, який ухвалив остаточне рішення, яке позбавило його можливості здійснювати подальшу участь у конкурсі на посаду судді ВАС, а належним способом захисту його прав, відповідно, - визнання протиправним та скасування такого рішення.

Крім того, до позовної заяви позивачем додано клопотання про витребування у ВККС України та ГРМЕ письмових або електронних доказів.

Ухвалою Верховного Суду від 11 лютого 2019 року вказане клопотання було задоволено частково та витребувано від ВККС України рішення від 18 січня 2019 року за результатами спеціального спільного засідання ГРМЕ та ВККС України про визнання кандидата на посаду судді Вищого антикорупційного суду Тішка Д.А. таким, що припинив участь в оголошеному рішенням ВККС України від 02 серпня 2018 року №186/зп-18 конкурсі на посаду судді ВАС та всі матеріали, що стали підставою до його прийняття. В решті вимог заявленого клопотання Суд дійшов висновку про його розгляд та вирішення в судовому засіданні, з метою урахування думки учасників судового процесу з приводу заявленого клопотання та з'ясування наявності у відповідача зазначених у клопотанні доказів.

На виконання означеної ухвали, відповідачем було направлено на адресу суду матеріали суддівського досьє Тішка Д.А. та копію повного тексту оскаржуваного рішення.

Також, відповідачем було направлено відзив на позов, в якому зазначає, що оскаржуване рішення Комісія прийняла колегіально, спільно з ГРМЕ, з дотриманням процедури та передбачених частиною другою статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) критеріїв, а тому підстави до його

скасування та, відповідно, задоволення позовних вимог – відсутні.

У відповіді на відзив позивач наголошує, що наведенні у ньому заперечення жодним чином не спростовують обставини та підстави даного позову, а тому вважає їх необґрунтованими. Також позивач з посиланням на пункт 5 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про забезпечення права на справедливий суд» від 12.02.2015 №192-VIII (далі – Закон №192-VIII) додатково зауважив, що, на його думку, члени ВККС України Козьяков С.Ю., Щотка С.О. та Весельська Т.Ф. не мали повноважень приймати оскаржуване рішення у зв'язку із закінченням строку повноважень, на який їх було обрано.

У судовому засіданні позивач позовні вимоги підтримав з підстав, аналогічних тим, що викладені в позовній заяві, просив позов задовольнити. Від вимог заявленого разом із позовною заявою клопотання про витребування додаткових доказів у частині, що не була задоволена, відмовився, з огляду на інформацію про знищення ГРМЕ відповідних відомостей.

Представник відповідача заперечував проти позову з підстав, викладених у відзиві на позовну заяву.

Заслухавши пояснення представників сторін, дослідивши надані ними докази на підтвердження обґрунтованості заявлених вимог та заперечень, суд встановив наступне.

Рішенням Комісії від 02 серпня 2018 року № 186/зп-18 оголошено конкурс на зайняття 39 вакантних посад суддів Вищого антикорупційного суду, з яких 27 посад суддів до Вищого антикорупційного суду та 12 посад суддів до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду.

28 серпня 2018 року Тішко Д.А. звернувся до Комісії із заявою про допуск до участі у конкурсі на зайняття вакантної посади судді Вищого антикорупційного суду та проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для підтвердження здатності здійснювати правосуддя у відповідному суді як особа, яка відповідає вимогам пункту 1 частини другої статті 7 Закону України 07 червня 2018 року № 2447-VIII «Про Вищий антикорупційний суд» (далі - Закон № 2447-VIII), тобто має стаж роботи на посаді судді не менше п'яти років.

08 жовтня 2018 року Комісією прийнято рішення № 105/вс-18 про допуск, серед іншого, Тішка Д.А. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі в конкурсі на зайняття вакантних посад суддів Вищого антикорупційного суду.

Рішенням Комісії від 27 грудня 2018 року № 325/зп-18 затверджено результати

складеного іспиту під час кваліфікаційного оцінювання в межах конкурсу на зайняття 27 вакантних посад суддів Вищого антикорупційного суду, згідно з якими Тішка Д.А. отримав 166,25 балів. Цим же рішенням Тішка Д.А. допущено до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди» в межах оголошеного 02 серпня 2018 року конкурсу до Вищого антикорупційного суду.

Згідно з вимогам частини першої статті 9 Закону № 2447-VIII рішенням Комісії від 6 листопада 2018 року № 249/зп-18 призначено 6 членів Громадської ради міжнародних експертів.

За результатами розгляду питання про відповідність кандидата на посаду судді Вищого антикорупційного суду Тішка Д.А. критеріям, визначеним статтею 8 Закону №2447-VIII, на спеціальному спільному засіданні ВККС України та ГРМЕ, яке відбулось 18 січня 2019 року, відповідачем прийнято рішення №53/вс-19, яким Тішка Д.А. визнано таким, що припинив участь в оголошеному Комісією 02 серпня 2018 року конкурсі на посаду судді Вищого антикорупційного суду.

Приймаючи означене рішення Комісія виходила з того, що відомості ГРМЕ, викладені в інформаційній записці про кандидата викликають обґрунтований сумнів щодо відповідності кандидата критеріям, передбаченим частиною четвертою статті 8 Закону № 2447-VIII, а саме:

- недекларування в майнових деклараціях за 2016 – 2017 роки права дружини кандидата на розпорядження майном батька згідно з довіреністю від 11 квітня 2016 року, наданою їй останнім;
- недекларування в майновій декларації за 2017 рік наявності у дружини кандидата корпоративних прав у ТОВ «Трофімов», ТОВ «Фітоалтай» та Асоціації виробників молока;
- недекларування в майновій декларації за 2017 рік свого місця проживання в місті Миколаєві, незважаючи на те, що з 01 лютого 2012 року кандидат є суддею Центрального районного суду міста Миколаєва.

За результатами голосування членів Комісії та ГРМЕ рішення щодо відповідності кандидата на посаду судді Вищого антикорупційного суду Тішка Д.А. критеріям, визначеним статтею 8 Закону № 2447-VIII, не набрало установленної цією статтею кількості голосів, що і стало підставою до ухвалення оскаржуваного рішення.

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам, що виникли між сторонами, Верховний Суд враховує, що предмет судового розгляду у даній справі є саме рішення ВККС України від 18 січня 2019 року №53/вс-19, а тому, відповідно,

наявність певних процедурних порушень з боку ГРМЕ також не може бути підставою до скасування оскаржуваного Рішення, оскільки ГРМЕ не є відповідачем у даній справі, а встановлення правомірності або неправомірності її дій не відноситься до предмета доказування у справі.

Перевіряючи оскаржуване рішення на відповідність критеріям, передбаченим статтею 2 КАС України, та наявність підстав до скасування, передбачених статтею 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02 червня 2016 року № 1402-VIII (далі - Закон № 1402-VIII), Верховний Суд зазначає наступне.

Згідно з частиною другою статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до частини першої статті 5 КАС України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси (...).

Частиною другою статті 2 КАС України визначено перелік критеріїв, на відповідність яким суд повинен перевірити рішення (дії, бездіяльність) суб'єкта владних повноважень у справах про їх оскарження.

14 червня 2018 року набрав чинності Закон України від 07 червня 2018 року № 2447-VIII, який визначає засади організації та діяльності Вищого антикорупційного суду, спеціальні вимоги до суддів цього суду та гарантії їх діяльності.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону № 2447-VIII, Вищий антикорупційний суд є постійно діючим вищим спеціалізованим судом у системі судоустрою України.

Частиною першою статті 7 Закону № 2447-VIII передбачено, що суддею Вищого антикорупційного суду може бути особа, яка відповідає визначеним Конституцією України та Законом № 1402-VIII вимогам до кандидатів на посаду судді, а також додатковим спеціальним вимогам, встановленим цією статтею.

Згідно з частиною третьою статті 81 Закону № 1402-VIII на посаду судді відповідного вищого спеціалізованого суду за спеціальною процедурою може бути призначена особа, яка відповідає вимогам до кандидатів на посаду судді, за результатами кваліфікаційного оцінювання підтвердила здатність здійснювати правосуддя у відповідному суді та з відповідною спеціалізацією, а також відповідає одній із вимог, визначених частиною першою чи другою статті 33 цього Закону.

Відповідно до частини другої статті 33 Закону № 1402-VIII суддею Вищого антикорупційного суду може бути особа, яка відповідає вимогам до кандидатів на посаду судді, за результатами кваліфікаційного оцінювання підтвердила здатність здійснювати правосуддя у Вищому антикорупційному суді, а також відповідає іншим вимогам, встановленим законом.

Частиною другою статті 83 Закону №1402-VIII встановлено, що критеріями кваліфікаційного оцінювання є: 1) компетентність (професійна, особиста, соціальна тощо); 2) професійна етика; 3) доброчесність.

Частиною четвертою статті 8 Закону № 2447-VIII визначено, що з метою сприяння ВККС України у встановленні для цілей кваліфікаційного оцінювання відповідності кандидатів на посади суддів Вищого антикорупційного суду критеріям доброчесності (моралі, чесності, непідкупності), а саме щодо законності джерел походження майна, відповідності рівня життя кандидата або членів його сім'ї задекларованим доходам, відповідності способу життя кандидата його статусу, наявності знань та практичних навичок для розгляду справ, віднесених до підсудності Вищого антикорупційного суду, утворюється ГРМЕ. Громадська рада доброчесності, що утворена і здійснює діяльність відповідно до Закону України № 1402-VIII, на час діяльності ГРМЕ не залучається до встановлення відповідності кандидатів на посади суддів Вищого антикорупційного суду передбаченим законом критеріям для цілей кваліфікаційного оцінювання.

Частиною дев'ятою статті 9 Закону № 2447-VIII визначено, що ГРМЕ: 1) збирає, перевіряє та аналізує інформацію щодо кандидатів на посади суддів Вищого антикорупційного суду; 2) надає Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію щодо кандидатів на посади суддів Вищого антикорупційного суду; 3) бере участь у спеціальному спільному засіданні у передбачених цим Законом випадках; 4) вживає заходів до захисту персональних даних, інформації з обмеженим доступом, які стали відомі Громадській раді міжнародних експертів, її членам у зв'язку із здійсненням їх повноважень.

Частиною п'ятою статті 8 Закону № 2447-VIII передбачено, що за ініціативою не менше трьох членів ГРМЕ питання відповідності будь-якого кандидата на посаду судді Вищого антикорупційного суду критеріям, зазначеним в частині четвертій цієї статті, розглядається на спеціальному спільному засіданні ВККС України та ГРМЕ. Рішення щодо відповідності такого кандидата цим критеріям ухвалюється більшістю від спільного складу ВККС України та членів ГРМЕ, за умови, що за нього проголосували не менше половини членів ГРМЕ. У разі неприйняття такого рішення вважається таким, що припинив участь у конкурсі. Таке спеціальне спільне засідання проводиться не пізніше ніж на тридцятий день з дня оголошення

результатів іспиту, що складається кандидатами для встановлення відповідності кандидата на посаду судді критерію професійної компетентності. За запитом не менш як трьох членів ГРМЕ перед спеціальним спільним засіданням ВККС України та ГРМЕ може проводитись попередня співбесіда із кандидатами на посаду судді Вищого антикорупційного суду, в якій повинні взяти участь не менше шести членів ВККС України.

Зі змісту наведених вище правових норм убачається, що встановлення відповідності кандидата на посаду судді Вищого антикорупційного суду критерію доброчесності є однією з обов'язкових умов для зайняття цієї посади. Оцінювання відповідності кандидатів на посади суддів Вищого антикорупційного суду критерієм доброчесності є дискреційними повноваженнями ВККС України, виконанню яких сприяє ГРМЕ.

При цьому, Верховний Суд враховує, що оцінка таких загальних категорій як «доброчесність» і «суспільна довіра» завжди має суб'єктивний характер. За таких обставин вирішальним є особисте переконання кожного члена спільного складу ВККС України та ГРМЕ, яке, зрештою, і визначає характер їх голосування.

Конкурсна процедура в таких умовах в частині встановлення відповідності кандидата певним критеріям на основі суб'єктивної оцінки, на відміну від процедури притягнення особи до дисциплінарної або інших видів відповідальності чи кваліфікаційного оцінювання працюючих суддів, не передбачає обов'язковості доведення вини особи або встановлення певних фактів. Достатнім є наявність конкретної інформації, яка, з урахуванням наданих кандидатом пояснень та аргументів (які не сприйняті як переконливі), не спростовує уяву (сприйняття) визначених законом осіб щодо його достатньої відповідності цим критеріям.

Разом з тим, слід звернути увагу, що до кандидатів на посаду судді Вищого антикорупційного суду, крім загальних вимог, встановлених для суддів Законом України «Про судоустрій і статус суддів», встановлено ще і додаткові спеціальні вимоги, що закріплено у статті 7 Закону № 2447-VIII, а також запроваджено особливий механізм перевірки їх відповідності критеріям доброчесності (моралі, чесності, непідкупності) за допомогою долучення до цієї роботи спеціально утвореного органу - Громадської ради міжнародних експертів. Це свідчить про висування підвищених вимог для кандидатів, зокрема, і за критерієм доброчесності, що обумовлено відповідними особливостями спеціалізації цього суду та мети його створення.

Для розрахування підвищених вимог до кандидатів та самої конкурсної процедури, яка проводилась в умовах стислих строків, зокрема, і для подання кандидатами

пояснень та певних документів, рішення про припинення участі кандидата у конкурсі на посаду судді не може розцінюватись як свідчення недоброчесності особи у відповідності до загальних критеріїв оцінки, а є лише результатом роботи уповноваженого органу у конкретних умовах та задля конкретної мети.

В межах розгляду цією справою встановлено, що рішення про те, що Тішко Д.А. відповідає критеріям, визначеним статтею 8 Закону № 2447-VIII, не набрало установленної цією статтею кількості голосів, у зв'язку з чим і була припинена участь кандидата у конкурсі. Такі наслідки прямо встановлені частиною п'ятою статті 8 закону № 2447-VIII.

За приписами частини третьої статті 88 Закону № 1402-VIII рішення ВККС України, ухвалене за результатами проведення кваліфікаційного оцінювання, може бути оскаржене та скасоване виключно з таких підстав:

- 1) склад членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, який провів кваліфікаційне оцінювання, не мав повноважень його проводити;
- 2) рішення не підписано будь-ким із складу членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, який провів кваліфікаційне оцінювання;
- 3) суддя (кандидат на посаду судді) не був належним чином повідомлений про проведення кваліфікаційного оцінювання - якщо було ухвалено рішення про непідтвердження здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді з підстав неявки для проходження кваліфікаційного оцінювання;
- 4) рішення не містить посилання на визначені законом підстави його ухвалення або мотивів, з яких Комісія дійшла відповідних висновків.

Надаючи оцінку доводам позивача щодо відсутності в окремих членів ВККС України повноважень на час прийняття оскаржуваного рішення, колегія суддів виходить з наступного.

Статтею 8 Основного Закону встановлено, що Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні їй відповідати.

Статтею 58 Конституції України встановлено, що закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

Отже, заборона зворотної дії в часі закону, що погіршує становище (звужує права)

закріплена Конституцією України.

Усі троє членів ВККС України, щодо повноважень яких у позивача виникли сумніви, були призначені у період дії Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 № 2453-VI зі змінами, внесеними Законом №4094-VI від 09.12.2011, відповідно до приписів частини другої статті 92 якого строк повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України складає шість років з дня набуття таких повноважень.

Пізніше, Законом №192-VIII (підпункт 5 пункту 5 Прикінцевих та перехідних положень) відбулось скорочення строку повноважень члена ВККС України до чотирьох років, і такому законодавчому положенню надано ретроспективної дії, - що суперечило закріпленому статтею 58 Конституції України принципові.

Однак, 30 вересня 2016 року, тобто до спливу строку повноважень означених позивачем членів ВККС України, був прийнятий Закон №1402-VIII (набрав чинності 30 вересня 2016 року), пунктом 26 Прикінцевих та перехідних положень якого передбачено, що обрані/призначені до набрання чинності цим законом члени ВККС продовжують здійснювати свої повноваження до закінчення терміну, на який їх було обрано/призначено, тим самим було скасовано обмеження, запроваджені пунктом 5 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону №192-VIII.

Цей теоретико-правовий принцип застосування в часі нормативно-правових актів однакової сили, які регулюють конкретну сферу суспільних відносин але за змістом суперечать один одному, було неодноразово розтлумачено і Міністерством юстиції України і Конституційним Судом України, зокрема, у рішенні від 3 жовтня 1997 року №4-зп.

Так, абз. 5 п. 3 мотивувальної частини вказаного рішення визначено, що з прийняттям нового акта, якщо інше не встановлено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше.

З огляду на наведене, доводи позивача щодо відсутності в окремих членів ВККС України повноважень на час прийняття оскаржуваного рішення колегія суддів відхиляє як необґрунтовані.

Факт підписання оскаржуваного Рішення всіма членами, які брали участь в його ухваленні, та своєчасність повідомлення про проведення кваліфікаційного оцінювання позивачем не ставилися під сумнів ані у позовній заяві, ані під час судового розгляду справи.

Вирішуючи питання про відповідність мотивів та наявність законних підстав до

ухвалення оскаржуваного рішення, колегія суддів враховує наступне.

З наведених позивачем підстав для скасування оскаржуваного Рішення вбачається, що, на його переконання, саме численні процедурні порушення, протиправні дії та бездіяльність ГРМЕ стали підставою порушення його прав та позбавлення його можливості здійснювати подальшу участь у конкурсі на посаду судді ВАС. Також, він не погоджується із переліком питань, які викликали в Ради і Комісії сумніви щодо відповідності його критерію доброчесності, і, як наслідок, із загальною думкою більшості членів від їх спільного складу, яка оформлена оскаржуваним Рішенням.

Проте, наведені обставини не можуть бути предметом перевірки, оскільки за Законом № 1402-VIII, а так само Законом № 2447-VII, суд не наділений повноваженнями визначати перелік питань для оцінювання відповідності кандидатів на посади суддів Вищого антикорупційного суду критеріям доброчесності (моралі, чесності, непідкупності), в тому числі й щодо законності джерел походження майна, відповідності рівня життя кандидата або членів його сім'ї задекларованим доходам, відповідності способу життя кандидата його статусу, наявності знань та практичних навичок для розгляду справ, віднесених до підсудності Вищого антикорупційного суду.

Таким спеціальним органом є ВККС України та утворена при ній ГРМЕ, а отже, як вже зазначалось вище, їх повноваження щодо вирішення питання відповідності кандидата такому критерію є дискреційними та виключною компетенцією ВККС України як уповноваженого органу, який в подальшому на підставі поданих документів встановлює відповідність особи вимогам до кандидата на посаду судді, приймає рішення про підтвердження або непідтвердження здатності такого кандидата здійснювати правосуддя у відповідному суді.

Згідно з положеннями Рекомендації № R (80) 2 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам стосовно реалізації адміністративними органами влади дискреційних повноважень від 11 березня 1980 року дискреційними слід розуміти повноваження, яке адміністративний орган, приймаючи рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду, тобто коли такий орган може обирати з кількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за даних обставин.

Таким чином, вирішення питання про відповідність кандидата на посаду судді Вищого антикорупційного суду критеріям, визначеним статтю 8 Закону № 2447-VIII, покладається саме на членів ВККС України, і жоден інший суб'єкт чи орган не може здійснювати втручання у здійснення суб'єктом владних повноважень своєї компетенції.

Отже, відповідності з вимогами Закону №1402-VIII суд з'ясував, що: 1) обставини,

які б свідчили про неповноважний склад спеціального засідання ВККС України та ГРМЕ, який ухвалив спірне Рішення, відсутні; 2) спірне Рішення підписали усі члени спеціального засідання ВККС України та ГРМЕ, які брали участь в його ухваленні; 3) при ухваленні Рішення позивач був присутнім; 4) в оскаржуваному Рішенні наведено посилання на визначені законом підстави його ухвалення та мотиви, з яких Комісія дійшла висновків про припинення участі позивача у конкурсі на посаду судді Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду (ненабрання установленої законом кількості голосів).

Враховуючи наведене, Суд дійшов висновку, що рішення ВККС України від 18 січня 2019 року №53/вс-19 прийнято на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені законодавством, підстави для скасування вказаного рішення, відповідно до статті 88 Закону №1402-VIII, відсутні.

Враховуючи викладене, підстави для зобов'язання ВККС України призначити засідання та допустити Тішка Д.А. до наступного етапу кваліфікаційного оцінювання – дослідження досьє та проведення співбесіди в межах оголошеного рішенням ВККС України від 02 серпня 2018 №186/зп-18 року конкурсу на посаду судді ВАС, також відсутні, оскільки такі вимоги є похідними від скасування рішення про припинення участі у конкурсі, правомірність якого встановлена вище.

Таким чином, розглянувши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтуються позовні вимоги, оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд дійшов висновку, що позовні вимоги Тішка Д.А. не підлягають задоволенню.

За правилами статті 139 КАС понесені позивачем витрати у виді судового збору за подання цього позову відшкодуванню не підлягають.

Керуючись статтями 241-246, 262, 266, 255, 295 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

ВИРІШИВ:

Тішку Дмитру Анатолійовичу у задоволенні адміністративного позову до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії відмовити повністю.

Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги судові рішення Верховного Суду, якщо його не скасовано, набирає законної сили рішенням Великої Палати Верховного Суду за наслідками

